

Szlafkay Attila

Krimi utáni álomcsata

Az idén „százados” Örkény Istvánnak

A dolog odáig fajult, hogy el kellett kergetnem. De ő arcátlanul visszaszállt. Erre én megfricskáztam az arcát. Ő megcsípett. Én megcsiklandoztam, hogy menjen el a kedve a kacérságtól. De ő visszacsiklandozott. Dühömben kénytelen voltam nevetni. Fogtam a molyirtót és bepúderoztam vele. Köhögött, de nem adta fel, hanem felkapta a sprayt és alaposan bespriccelt. Mélybúvárnak éreztem magam, aki fenn felejtette a maszkot. Kitapogattam az asztalt, felkaptam a kínai vázát, és virágostul utána hajítottam. De ő erre is rátromfolt. Cibálni kezdte gondosan ápolt harcsabajszomat. Majd megfulladtam a fájdalomtól. Erre ő hahotázott, és a végső diadal tudatában torkon ragadta a csillogó borotvát.

Nem bírtam tovább. Elrohantam hazulról. Ő meg utánam.

– Ki akarsz kergetni a világból?! – üvöltöztem végső elkeseredésemben.

(Itt megszakadt a film.)

A szomszéd utcasarkon ismerős toppan elé, akiről az hírlík, hogy nagyon szeret önkényes, önkéntes rendőrt játszani.

– Á, jó napot, Konrád – köszön rám.

– Elkelve – válaszolom, és el is tűnnék.

– Honnan jön ebben a ködben? – kíváncsiskodik, és egy mozdulattal már el is állja utam.

– Temetésről, ha annyira érdeklí – vágom rá, és abban reménykedem, hogy meghökken, és mire észbe kap, én már kereket is oldok, s a ködben már bottal ütheteti a lábam nyomát.

– Nem úgy van a', hogy csak úgy kurtán-furcsán odapökjük. És ezek az árukkodó szerszámok, egy bizonyos ásó meg a kötél? Talán színpadi kellékek, vagy mifene?

– Ezzel temettem el a legyet.

– Látom, még meg is siratta.

– Az ellenfél is lehet személyiség.

– Egy légynek ilyen ceremónia?

– Csak azon töprenkedem, ki fog holnaptól figyelmeztetni, hogy ne késsek el? Mégis elhamarkodtam? Ki fog ezentúl szórakoztatni...

– Na ne dicsekedjen már annyit! Inkább tartson velem. Kimegyünk a bolhapiacra, hátha szerencsénk lesz.